

Sygn. akt I Cz 50/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Jacek Saramaga

Protokolant: st. sekretarz. sądowy B. B. (1)

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2014 r. w Przemyślu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy egzekucyjnej z wniosku Spółdzielczej Grupy (...) w B.

przeciwko R. N.

o zapłatę

na skutek zażalenia dłużnika R. N. na postanowienie Sądu Rejonowego w Jarosławiu VI Zamiejscowy Wydział Cywilny w L. z dnia 20 grudnia 2013 r., sygn. akt VI Co 162/13

postanawia:

oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Jarosławiu VI Zamiejscowy Wydział Cywilny w L. oddalił wniosek R. N. o ustanowienie dla niego pełnomocnika z urzędu. Uzasadniając powyższe postanowienie Sąd Rejonowy wskazał, że dłużnik R. N. złożył wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu celem sporządzenia zażalenia na postanowienie z dnia 25 września 2013 r. Ze złożonego przez dłużnika oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania wynika, że jest on rencistą i z tego tytułu pobiera świadczenie w wysokości 500 zł miesięcznie. Ponadto uzyskuje on dopłaty do gruntu rolnego w wysokości 4 500 zł. Jest on dzierżawcą nieruchomości rolnej o powierzchni 8,5 ha. Ma na utrzymaniu studiująca córkę. Ze złożonego oświadczenia wynika również, iż ponosi koszty utrzymania mieszkania, posiada zobowiązania kredytowe i leczy się na schorzenia kręgosłupa. Kolejno Sąd pierwszej instancji zauważył, iż zgodnie z art. 117 § 1 - 5 k.p.c., strona zwolniona przez sąd od kosztów sądowych w całości lub części, może domagać się ustanowienia adwokata lub radcy prawnego.

Przenosząc powyższe uregulowania prawne na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd pierwszej instancji ocenił, że wniosek dłużnika był bezzasadny wobec zakończenia postępowania w przedmiocie skargi dłużnika na czynność komornika.

Niezależnie od powyższego Sąd Rejonowy zauważył, iż nie ma trudności z podejmowaniem czynności procesowych oraz nie jest osobą nieporadną.

Z tych względów należało w ocenie Sądu pierwszej instancji na podstawie art. 103 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych

w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 549 z późn. zm) i art. 117 § 5 k.p.c. a contrario orzec jak w sentencji postanowienia.

Powyższe postanowienie dłużnik R. N. zaskarżył zażaleniem, w którym domagał się jego zmiany poprzez ustanowienie dla niego pełnomocnika z urzędu.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący podniósł, że Sąd pierwszej instancji popełnił błąd w ustaleniach faktycznych, przyjmując za podstawę bezzasadności jego wniosku zakończenie postępowania w przedmiocie skargi, podczas gdy z treści wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu wynika, że domaga się przyznania mu pełnomocnika celem sporządzenia zażalenia na postanowienie z dnia 25 września 2013 r.

Ponadto zdaniem skarżącego Sąd I instancji błędnie również przyjął, że posiada on wiedzę w zakresie znajomości prawa materialnego i procedury cywilnej umożliwiającą mu samodzielne występowanie w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie dłużnika było bezzasadne.

Zgodnie z art. 117 § 5 k.p.c. sąd uwzględnia wniosek o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego, jeżeli jego udział w sprawie uzna za potrzebny. Niezbędną przesłanką ustanowienia adwokata lub radcy prawnego dla strony stanowi zatem potrzeba jego udziału w sprawie. Udział adwokata (radcy prawnego) w sprawie jest potrzebny zazwyczaj wtedy, gdy strona wnosząca o jego ustanowienie jest nieporadna, ma trudności z samodzielnym podejmowaniem czynności procesowych albo gdy sprawa jest skomplikowana pod względem faktycznym lub prawnym.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, że nie wystąpiły wyżej wymienione przesłanki warunkujące ustanowienie dla strony profesjonalnego pełnomocnika, a przynajmniej nie występuje niezbędna potrzeba sprawowania zastępstwa procesowego przez adwokata lub radcę prawnego.

Ponadto biorąc pod uwagę datę wydanie postanowienia, które dłużnik zamierza zaskarżyć tj. 25 wrzesień 2013 r., można wnioskować, iż tygodniowy termin wynikający z dyspozycji przepisu art. 767 § 4 k.p.c. upłynął, a tym samym postępowanie egzekucyjne istotnie zostało zakończone.

Powyższe okoliczności przemawiają za uznaniem, że Sąd pierwszej instancji kierując się wskazanymi przesłankami wydał orzeczenie zgodnie z przepisem art. 117 § 1 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.